

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 23/2015-82

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť L. A., Z. B., M. B., T. C., L. C., C. C., M. C., E. D., K. E., J. F., J. F., I. F., M. F., E. F., Š. G., V. G., M. H., A. H., T. H., S. J., A. K., G. K., I. K., J. K., J. K., P. L., M. M., L. M., M. M., Z. M., H. M., A. N., J. N., A. N., T. N., Š. N., I. O., I. Ó., Ľ. P., M. Š., K. S., A. S., M. S., M. S., F. S., K. S., L. S., P. T., T. T., K. T., M. T., T. T., J. T., A. T., zastúpenej opatrovníčkou Z. T., Z. T., J. T., R. T., A. V., a M. V., zastúpených advokátkou JUDr. Olgou Szabó, J. Fučíka 213, Patince, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010 a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného úradu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. A/2010/00119 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. A., Z. B., M. B., T. C., L. C., C. C., M. C., E. D., K. E., J. F., J. F., I. F., M. F., E. F., Š. G., V. G., M. H., A. H., T. H., S. J., A. K., G. K., I. K., J. K., J. K., P. L., M. M., L. M., M. M., Z. M., H. M., A. N., J. N., A. N., T. N., Š. N., I. O., I. Ó., Ľ. P., M. Š., K. S., A. S., M. S., M. S., F. S., K. S., L. S., P. T., T. T., K. T., M. T., T. T., J. T., A. T., Z. T., J. T., R. T., A. V., a M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. decembra 2014 doručená sťažnosť L. A., Z. B., M. B., T. C., L. C., C. C., M. C., E. D., K. E., J. F., J. F., I. F., M. F., E. F., Š. G., V. G., M. H., A. H., T. H., S. J., A. K., G. K., I. K., J. K., J. K., P. L., M. M., L. M., M. M., Z. M., H. M., A. N., J. N., A. N., T. N., Š. N., I. O., I. Ö., Ľ. P., M. Š., K. S., A. S., M. S., M. S., F. S., K. S., L. S., P. T., T. T., K. T., M. T., T. T., J. T., A. T., zastúpenej opatrovníčkou Z. T., Z. T., J. T., R. T., A. V., a M. V. (spolu ďalej len sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Olgou Szabó, J. Fučíka 213, Patince, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného úradu Komárno (ďalej len „okresný úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. A/2010/00119 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

«V právnej veci navrhovateľov... o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Komárne /teraz Okresný úrad Komárno/ č. A/2010/001191 zo dňa 27. 5. 2010, ktorá je vedená na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 19Sp/19/2010 podávam sťažnosť na Ústavný súd SR pre porušenie práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa... čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle... čl. 48 ods. 2, prvej vety Ústavy Slovenskej republiky..., ktorú zdôvodňujem nasledovne:

Dňa 23. 12. 2004 si sťažovatelia v 1/-59/ rade prostredníctvom svojich právnych zástupcov uplatnili na Obvodnom pozemkovom úrade v Komárne... nárok na navrátenie vlastníctva v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom.

Svoje nároky si sťažovatelia v 1/-59/ rade ako žiadatelia opierali o reštitučný titul podľa § 3 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení k pozemkom. Vlastníctvo k pozemkom bolo konfiškované Rozhodnutím konfiškačnej komisie v Komárne č. 146/139/1946 zo dňa

31. 7. 1946 na základe § 1 ods. 1 písm. d/ nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení čl. č. I nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR .

V uvedenej veci Obvodný pozemkový úrad v Komárne vydal Rozhodnutie č. A/2010/00119-1 zo dňa 27. 5. 2010 v ktorom vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaných v k.ú. K. vedených v Pkn. vl. č..., ktoré pôvodne patrili „G.“ priznané žiadateľom nebolo, nakoľko podľa správneho orgánu žiadatelia nie sú oprávnenými osobami podľa § 2 ods. 1, 2 zákona č. 503/2003 Z. z.

Sťažovatelia ako navrhovatelia nesúhlasili s právnym názorom správneho orgánu preto v zákonnej lehote podali... Opravný prostriedok proti Rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu v Komárne č. A/2010/00119-1 zo dňa 27. 5. 2010 na Krajský súd v Nitre...

Krajský súd v Nitre rozhodol v konaní č. sp. zn. č. 19Sp/19/2010 Rozsudkom zo dňa 21. 11. 2011, ktorým potvrdil rozhodnutie odporcu č. A/2010/00119-1 zo dňa 27. 5. 2010

Sťažovatelia ako navrhovatelia podali odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. 19Sp/19/2010 zo dňa 21. 11. 2011... na Najvyšší súd Slovenskej republiky ktorý viedol vec pod č. 10Sžr/22/2013. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozhodol o podanom opravnom prostriedku Uznesením č. k. 10Sžr/22/2013 zo dňa 29. 1. 2014 nasledovne: rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/92010-351 zo dňa 21.11. 2011 zrušil, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. ...

Tvrdíme, že Krajský súd v Nitre odňal sťažovateľom v 1/- 59/ rade svojim postupom možnosť konať pred súdom, v dôsledku čoho si nemohli uplatniť tie procesné práva účastníka konania, ktoré im Občiansky súdny poriadok dáva. V dôsledku týchto skutočností neboli predvolávaní na súdne pojednávania a nebol im doručený rozsudok krajského súdu, čím im bolo nepochybne znemožnené podať prípadné odvolanie. Ide o pochybenie krajského súdu, ktoré zakladá zároveň porušenie základného Ústavného práva Slovenskej republiky

Tvrdíme, že svojim konaním Krajský súd v Nitre porušil základné procesné práva všetkých sťažovateľov, preto o spravodlivom súdnom konaní hovoriť nemôžeme. ...

V tomto konaní nedošlo iba k porušeniu ústavného práva podľa či. 46 ods. 1 ale aj práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle či. 48 ods. 2 Ústavy SR. ...

... správny orgán ako aj krajský súd opomenuli svoju povinnosť konať bez zbytočných prietáhov.

Okrem uvedených krajský súd odňal sťažovateľom v 1/- 59 rade možnosť konať pred súdom, v dôsledku čoho nemohli uplatniť tie procesné práva účastníka konania, ktoré im Občiansky súdny poriadok dáva - neboli predvolávaní na pojednávania a nebol im doručený rozsudok krajského súdu, čím im bolo znemožnené podať prípadné odvolanie. Ide o pochybenie krajského súdu, ktoré je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku ...

V záujme odstránenia protiprávneho stavu sťažovateľa v 31, 21, 18, 10, 51, 13, 2, 32, 58, 14, 5, 19, 26, 47, 50, 6, 16, 46, 15, 4, 52, 49, 48, 27, 37, 38, 8, 40, 24, 1, 35, 3, 28, 44, 29, 34, 17, 56, 57,45, 47, 39, 7, 30, 36, 43, 22, 23, 33 rade ako navrhovateľa v 1/, 21, 3/, 5/, 11./19/,20/, 24/, 32/, 34/, 35/, 39/, 43/, 47/, 49/, 51/, 52/, 67/, 69/, 70/, 71/, 72/, 73/, 77/, 89/, 92/, 96/, 100/, 101/, 102/, 103/, 104/, 109/, 114/, 115/, 116/, 127/, 137/, 138/, 139/, 140, 141/, 165/, 168/, 169/, 171/, 173/, 174/, 175/ rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa obrátili na predsedu Krajského súdu v Nitre so sťažnosťou zo dňa 27. 5. 2014.

Poukázali na nedostatky zistené Najvyšším súdom Slovenskej republiky ktorý uznesením č. 10Sžr/22/2013 zo dňa 29. 1. 2014 konštatoval že krajský súd svojim konaním odňal navrhovateľom v 1/-175/ rade možnosť konať pred súdom, a preto zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/19/2010 zo dňa 21. 11. 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. ...

Poukázali ďalej aj na fakt, že prvé podanie v tejto veci bolo doručené konajúcemu orgánu dňa 23. 12. 2004, a súd iba teraz zisťuje okruh účastníkov a skúma ich právne zastupovanie.

Poukázali aj na to, že súd rozhodoval a rozhoduje o právach a povinnostiach 33 mŕtvych účastníkov konania, ktorí zomreli od začatia konania bez toho, aby zistil, kto je ich právnym nástupcom.

Podpredseda Krajského súdu v Nitre vo svojom oznámení č. Spr 3026/14 zo dňa 25. 6. 2014 reagoval na podanú sťažnosť takto: ... „sťažnosť považujem za nedôvodnú“. ...

Na základe vyššie uvedených skutočností tvrdíme, že

- konaním Krajského súdu v Nitre bol porušený čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...

- konaním správneho orgánu a Krajského súdu v Nitre bol porušený čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd...

- konaním správneho orgánu a Krajského súdu v Nitre bol porušený čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky...

- konaním správneho orgánu a Krajského súdu v Nitre bol porušený aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11...»

Sťažovatelia samotný návrh na rozhodnutie ústavného súdu vymedzili takto:

„Žiadame, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze... vyslovil, že právo sťažovateľov v 1/-59/ rade domáhať sa zákonom ustanoveným postupom práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajskom súde v Nitre

právo sťažovateľov v 1/-59/ rade, teda všetkých sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na správnom orgáne a na Krajskom súde v Nitre

porušené bolo

a zároveň žiadam, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal opatrenie na odstránenie protiprávneho stavu, a zabezpečil uplatnenie nerešpektovaného ústavného práva...

... žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhradu nemajetkovej ujmy

každému zo sťažovateľov vo výške 20.000,- Eur...

Zároveň žiadam priznať aj náhradu trov konania za podanie sťažnosti...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovatelia v petite sťažnosti namietali porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010 a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného úradu v konaní vedenom pod sp. zn. A/2010/00119 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010.

Ústavný súd sa obmedzil na predbežné skúmanie možnosti porušenia sťažovateľmi v petite ich sťažnosti označených základných práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy), a to s poukazom na viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konanie podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorá osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 23. decembra 2004 sa začalo správne konanie o reštitučných nárokoch 175 fyzických osôb vrátane sťažovateľov (ďalej len „žiadatelia“) pred okresným úradom (pôvodne Obvodným pozemkovým úradom Komárno, pozn.), ktorý o týchto nárokoch rozhodol rozhodnutím č. A/2010/001191 z 27. mája 2010 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“) tak, že vlastnícke právo žiadateľom nepriznal.

Krajskému súdu bol 22. júla 2010 podaný žiadateľmi ako navrhovateľmi v 1. až 175. rade (žiadateľmi, pozn.) opravný prostriedok podpísaný Z. N., Z. T., I. B. a B. B. „*s dovetkom u všetkých – na základe splnomocnenia*“, ktorý smeroval proti rozhodnutiu okresného úradu. Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010 rozhodoval o označenom opravnom prostriedku podľa tretej hlavy piatej časti § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 19 Sp 19/2010-351 z 21. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že potvrdil rozhodnutie okresného úradu.

Proti rozsudku krajského súdu bolo podané odvolanie doručené krajskému súdu 13. januára 2012, ktoré bolo „*podané a podpísané B. B. v mene navrhovateľov*“. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na základe tohto odvolania svojím uznesením sp. zn. 10 Sžr 22/2013 z 29. januára 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd svoje uznesenie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám, keď krajský súd vo veci konal a rozhodol bez toho, že by zástupcovia navrhovateľov v 1. až 175. rade (žiadateľov, pozn.) preukázali svoje oprávnenie na ich zastupovanie. Najvyšší súd vytkol krajskému súdu, že napriek tomu, že tzv. zástupcov navrhovateľov v 1. až 175. rade vyzval, aby preukázali oprávnenie na svoje zastupovanie predložením relevantného splnomocnenia, ďalej s nimi konal ako so zástupcami navrhovateľov v 1. až 175. rade (žiadateľov, pozn.) bez splnenia

tejto výzvy. Podľa najvyššieho súdu takýmto „konaním krajský súd odňal navrhovateľom v I/ - 175/ rade možnosť konať pred súdom, v dôsledku toho nemohli uplatniť tie procesné práva účastníka konania, ktoré im Občiansky súdny poriadok dáva – neboli predvolávaní na pojednávania a nebol im doručený rozsudok krajského súdu, čím im bolo znemožnené podať prípadné odvolanie. Ide o pochybenie krajského súdu, ktoré je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku.“.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010

Podstatou námietok sťažovateľov v tejto časti sťažnosti je namietanie totožných nedostatkov v postupe krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010, aké boli krajskému súdu vytknuté v uznesení najvyššieho súdu a ktoré boli dôvodom zrušenia rozsudku krajského súdu a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ako už bolo konštatované, vyplýva, že zrušil rozsudok krajského súdu (ako prvostupňového súdu) a vec vrátil na ďalšie konanie, čo bez akýchkoľvek pochybností znamená, že sťažovateľmi namietaný postup krajského súdu mohol byť a bol predmetom prieskumu všeobecným súdom vyššieho stupňa a sťažovateľmi vytýkané nedostatky tým boli preskúmané v inštančnom postupe všeobecných súdov.

Sťažovatelia budú mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred krajským súdom uplatniť svoju argumentáciu týkajúcu sa tak ich zastúpenia v konaní, ako aj skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že majú ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného úradu v konaní vedenom pod sp. zn. A/2010/00119 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010

Sťažovatelia v tejto časti sťažnosti namietajú neprimeranú dĺžku konania v trvaní viac ako desiatich rokov konania vedeného okresným úradom o ich reštitučných nárokoch v spojení s konaním vedeným krajským súdom o preskúmanie rozhodnutia okresného úradu.

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv,

a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že správne konanie vedené okresným úradom o reštitučných nárokoch s'ťažovateľov a súdne konanie vedené krajským súdom podľa tretej hlavy piatej časti § 250l a nasl. OSP nie je možné z hľadiska namietaných priet'ahov posudzovať ako celok a prípadne vyhodnocovať na ťarchu súdneho konania dĺžku správneho konania označeného s'ťažovateľmi v trvaní piatich rokov a piatich mesiacov (od uplatnenia reštitučných nárokov žiadateľmi 23. decembra 2004 do rozhodnutia okresného úradu 27. mája 2010).

Pokiaľ s'ťažovatelia namietajú priet'ahy v správnom konaní o ich reštitučných nárokoch vedenom okresným úradom, uvedené je v podstate namietaním nečinnosti okresného úradu ako orgánu verejnej správy.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia mali podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku dostupné účinné právne prostriedky nápravy proti nečinnosti orgánu verejnej správy na ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Uvedená okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať o tejto časti sťažnosti sťažovateľov, a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Pokiaľ ide o možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Sp 19/2010, zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že toto konanie sa začalo 22. júla 2010 (keď bol podaný opravný prostriedok žiadateľmi ako navrhovateľmi v 1. až 175. rade, resp. ich zástupcami), trvá štyri a pol roka a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Krajský súd vo veci rozhodol po jednom roku a štyroch mesiacoch od začatia konania rozsudkom z 21. novembra 2011, následne vo veci približne v trvaní dvoch rokov konal najvyšší súd ako odvolací súd a krajský súd vo veci opätovne konal po zrušení jeho rozsudku najvyšším súdom a vrátení veci od 11. februára 2014 a koná dosiaľ.

Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu v posudzovanom konaní ani s ohľadom na celkovú dĺžku konania v trvaní štyri a pol roka a zrušenie rozsudku krajského súdu najvyšším súdom sa nevyznačuje prieťahmi takej intenzity, ktoré by zakladali možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd prihliadol na skutkovú zložitnosť veci vyplývajúcu z celkového počtu navrhovateľov (175). Ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že z celkovej doby posudzovaného konania v trvaní štyri a pol roka vo veci konal najvyšší súd ako odvolací súd v trvaní dvoch rokov, pričom dĺžka odvolacieho konania bola zjavne neprimeraná k dôvodom, pre ktoré bol rozsudok krajského súdu zrušený. Okrem uvedeného ústavný súd prihliadol aj na správanie sťažovateľov ako účastníkov posudzovaného konania, ktorí, resp. ktorých zástupcovia zostali pasívni pri preukázaní samotného zastúpenia v konaní.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2015